

Rüşvet

Ömer Seyfettin

Rüşvet — Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

<https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Rüşvet&oldid=168171> (revizyon 168171). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Çarşı meydanının büyük çınar ağaçları, yere düşen gölgelerini alacalandırarak, fısıldıyorlardı. Kuvvetli bir rüzgâr esiyordu. Avukat Hacı Namık Efendi, kağıtlarım uçmasın diye, zümrüt bir kameriye benzeyen küçük dükkanının camlarını indirdi. Sonra gitti, açık kapıyı iterken heybesi omuzunda, semerli atının yuları elinde, sarıklı, kısa boylu yuvarlak bir köylünün yaklaştığını gördü:

— Merhaba Ali Hoca, dedi, böyle vakistiz ne arıyorsun burada? Daha pazara iki gün var...

Köylü, siyah sivri iki noktaya benzeyen mini mini gözlerini daha fazla küçülterek:

— Aleyküm selam, Namık Efendi! Belaya düştüm. Bir dava için geliyorum...

Diye başını salladı.

— Ey, gel, biraz konuşalım bakalım.

— Konuşalım.

— Derdini anlat bana bakayım.

— Senden başka zaten kime anlatacağım?

Atının yularını peykenin destek direğine bağladı. Küçük dükkana girdi. Ceviz yazıhanenin sağındaki hasırlı alçak sedire oturdu. Heybesini yanına koydu. Namık Efendi'nin uzattığı tabakadan sigara sararken davasını anlattı. Hasmı, köyün muhtarı Huysuzoğlu'ydu. Ona ait bir arsanın üzerine Ali Hoca vaktiyle bir bina yaptırmıştı. Şimdi o, neden sonra bu binayı kabullenmeye kalkıyordu. Halbuki bina kimin ise, yerde onun demekti... Namık Efendi kır sakalını kaşıdı. Gözlüğünün üstünden bakarak:

— Sen haksızsın Ali Hoca! dedi.

— Haksız mıyım?

— Evet.

— Hayır, ben haklıyım. Neye binayı yaparken sesini çıkarmamış?

— Çıkarmasın.

— Ben haklı olduğumu biliyorum, Namık Efendi. Davadan vazgeçmem.

— Kaybedeceksin!..

— Edeyim, zararı yok. Ama davadan vazgeçmem.

Namık Efendi haksız davaları alamazdı. Ali Hoca'nın vekâlet teklifini reddetmek istiyordu. Fakat, "Bozoyük" köyünün halkı otuz senelik müşterileriydi. Eşek, ahırını beller gibi onun dükkanını bellemişler, hükümetteki her işleri için ona müracaatı âdet edinmişlerdi. Kışlık zahîresi de hemen hemen tamamıyla oradan gelirdi. Nihayet:

— Pekala, senin bu işine bakayım. Kaybedince bana darılmayacaksın! dedi.

— Darılmam, ama neye kaybedeceksin?

— Çünkü haksızsın.

— Hâkime güzel bir koç göndersem?..

— Ne?..

— O vakit davayı kazanamaz mıyım?

— O vakit hiç şüphesiz kayberdersin işte!..

— Niçin?

— Yeni hâkim senin bildiğin adamlardan değil...

—

Ali Hoca avukatının heyecanını anlayamıyordu. Ondan yeni hâkimin medhini uzun uzadıya dinledi. Bu zat rüşvetin, hediyein korkunç bir düşmanıymış! En haklı bir davacı kendisine rüşvet vermeye teşebbüs etse, o saatte onu haksız çıkarırmış! Ali Hoca:

— Allah böyle doğruları dünya yüzünden eksik etmesin!

Diye dua etti. Namık Efendi:

— Amin, amin!

Dedi. Davaya, doğruluğa dair bir saat kadar konuştular. Vekâlet için anlaştılar. Avukat ümitsizdi. Bu işi hatır için alıyordu. Haksızlık o kadar meydanda idi ki...

* * *

İki hafta sonra, aynı saatte Ali Hoca, yeşil boyalı dükkanın kapısında göründü. Namık Efendi bir arzuhal yazıyordu. Gözlüğünün üstünden müşterisini görünce güldü:

— Hoşgeldin be! Ne dersin, davayı kazandık!

Dedi. Bu kadar haksız bir hükmü hâkimin nasıl verdiğine bir haftadır şaşıyordu. Ali Hoca soğukkanlı:

— Benim gönderdiğim koç sayesinde kazandık! cevabını verdi.

— Ne!.. Sen hâkime bir koç mu gönderdin?

— Evet.

— Buna cesaret ettin ha...

— Evet, ama sen bana "Rüşvet düşmanıdır, kim hediye verirse haksız çıkar" dememiş miydin?

— Evet.

— Ben de koçu gönderirken kendi ismini vermedim.

— Ya ne yaptın?

— Hasmım, muhtar Huysuzoğlu'nun ismini verdim.

— !!!...

İhtiyar avukatın kalem elinden düştü. Arkasına dayandı. Karşısında parlayan mini mini siyah gözlere bakakaldı. Meydandaki büyük çınar ağaçlarının derin fısıltıları, kapıda ayakta duran Ali Hoca'nın yanlarından, tepesinden, bacaklarının arasından giriyor, duvarlarına eski vilayet gazeteleri yapıştırılmış dükkancığın içini dolduruyordu...